

20.09.2026

poemul durerii

Și-mi amintesc atât de clar, mi-ai spus chiar după ce am terminat
Să ridic ancora, să îmi încep călătoria; doar am un univers de luminat
Așa că am ridicat pânzele, doar cu o hartă și un x în depărtare
Barca-i mai sigură la mal, dar a fost făcută pentru a hoinări pe mare
Deci, am lăsat acolo frica; dar ce frici să am când ești în dreapta mea?
Nu mi-ai spus tu că o să îmi arăți cum să o navighez prin vremea rea?
Așa c-am coborât în cală, un copil care până atunci nu suferise
Căzut într-o fericire oarbă, eram învăluit doar de visuri și vise
Nu m-am trezit decât atunci când apa mi-a depășit genunchii
Probabil de la cât am plâns, de la cât am strigat din toți răunchii
Fără să știu ce fel de tragedii sunt pe cale, în curând, să mă inunde
Sau că mica mea barcă ce plutea lin peste ocean avea să se scufunde
Știu doar că, în timp ce înotam (fără să îți simt sprijinul ca de-obicei)
Și priveam cum viața mea se destramă chiar în fața ochilor mei
În depărtare a început să se profileze un banc de nisip mai mare
Nu-nțelegeam pe-atunci dacă-i real, dacă îmi e între-adevăr salvare
Dacă e malul pe care îl aveam marcat încă de-la-nceput pe hartă
Sau doar o insulă plină de miraje și de iluzii, doar o speranță deșartă
Dar am continuat să înot (chiar dacă nimeni nu m-a învățat)
Ei m-așteptau la mal, dar n-am avut cuvinte să îi fi salutat
Printre chipuri întunecate de durere, timpul părea, parcă, oprit
Iar eu păream doar un nemuritor ce a fost alungat din infinit
Toți îmi vorbeau; erau atât de sinceri, dar eu nu auzeam nimic
Căci nu-mi vorbeau pe-aceeași limbă cu care tu mă alintai de mic
Mi-au pus apoi în mână o busolă, dar oricum și oriunde o-ntorceam
Ea mă ducea mereu acolo; tot la mal, printre rămășițe-ajungeam
Așa că m-am oprit un pic, iar pe nisipul cald mi-am dat voie a fi
În timp ce soarele-ncerca să-nvingă noaptea, să nasc-o nouă zi
Fără să înțeleg exact ce s-a-ntâmplat în larg sau tot ce am pierdut
Știam doar că-nceputul meu s-a terminat, iar azi aduce un alt început
O viață în care nu voi mai putea să-ți spun în față „te iubesc”
20 septembrie: acolo te-am pierdut, când oare o să te găsesc?

acel loc

Tot ce răsare din pământ e-acoperit de roua dimineții
În care se reflectă, atât de-armonios, esența vieții
Raze de aur, așa de vii, se-mprăstie pe malurile estului
Și-atât de libere, pătrund până-n adâncurile sinelui

Secundele întemnițate într-un ceas dezacordat
Azi se preling pe marginile unui infinit reanimat
Iar oamenii umblă desculți pe iarba de pe plaiuri
Și nu mai schimbă vorbe, ci se-nțeleg în idealuri

O ceață grea și orbitoare se ridică încet de pe priviri
Iar toate grijile de ieri devin azi simple amintiri
Printre triluri de păsări se zărește o nouă existență
Ce nu trebuie modelată, căci este perfectă prin excelență

Tot ce atingi pulsează-n infinit, prin totul curge viață
Ce nu mai e o serie de clipe fracturate, legate-n ață
Ci doar un dans armonios, ce-ntrece orice argument
Și care nu încape-n trup, ci explodează în fiecare moment

Nimic nu mai apasă oamenii, doar ei împing spre puritate
La fel a fost și ieri, așa va fi și mâine, până-n eternitate;
Pentru tot ce privesc în jurul meu, nu am destule rame
Totul e-n-tot, și nu mai e nimic care să îl destrame

Totu-i aici și-acum; nu mai e un viitor care să te îngrijoreze
Și nici vreun trecut care, cu relicvele lui, să te decoloreze
Aici tăciuni de primăvară zboară printre florile de soc
Iar eu pot să îndur orice dacă răsplata îmi este acel loc

Acea zi

Raze blânde de lumină pătrund atent printre inconsistențele din nori și îmi mângâie chipul. Aproape instantaneu, deschid ochii, ațintiți acum asupra ferestrei larg deschise. Încerc să nu mă mișc și să mă conectez asupra sunetului pe care valurile îl crează în migrația nesfârșită spre mal, acompaniat de trilul încântător al unui grup de rândunele care zboară în dreptul ferestrei. Le privesc cu atenție în timp ce taie albastrul curat cu care este pictată întreaga zare și cum, mai apoi, se reflectă în picăturile clare de apă ce umplu marea care se pierde, asemenea lor, în orizont. Încerc să immortalizez acest peisaj perfect, căruia i se alătură mirosul ierbii, pe care încă dansează picăturile de rouă.

Clipesc de câteva ori, în timp ce două lacrimi îmi alunecă pe obraz. Însă imaginea nu se încețoșează, așa cum s-ar fi întâmplat în alte dimineți, ci devine, spre surprinderea mea, și mai detaliată. Îmi ridic mâna în dreptul ochilor și o privesc, iar ea îmi dovedește că totul e mai mult decât o plăsmuire atent concepută a imaginației mele.

În timp ce aud cum inima mi se lovește de pereții cutiei toracice din ce în ce mai tare, mă ridic din pat. Fără să mă clatin pe picioare sau să caut ceva de care să mă sprijin, mă îndrept spre ușă. Niște glasuri familiare pătrund în holul decorat sumar. Le urmez calea și ajung, în scurt timp, pe balcon. O masă parcă nesfârșită este plină până la refuz cu o varietate coplesitoare de alimente. Boabe de struguri mari cât mingiile de tenis, așezate atent într-un vas neîncăpător, tronează în mijlocul mesei. Lângă ele, pe niște felii de pepene roșii ca apusul sângelui încă se mai preling mici picături de apă. Mirosul unei pâini proaspăt scoase dintr-un cuptor masiv mă îndeamnă să mă așez pe singurul loc liber de la masă.

Aleg să gust câte puțin din toate și, cu fiecare mușcătură, sunt surprins să sesizez cum gustul veșted și crud cu care mă obișnuisem este înlocuit de arome proaspete, pline de savoare, la care tânjeam, parcă, de o veșnicie.

Însă niciun aliment nu este la fel de înviorător precum discuțiile pe care le port cu prieteni atât de dragi, pe care nu îi mai văzusem de ani de zile. Acum, în această nouă ipostază, mă simt că îi cunosc, parcă, pentru prima dată. Surprinzător, nu mai trebuie să lupt cu tendința de a le căuta defectele, deoarece ele pur și simplu nu mai există. Nu, ci astăzi mă pot bucura de cea mai bună versiune a lor. Și, poate chiar mai îmbucurător, astăzi mă pot bucura de cea mai bună versiune a mea. Frica de a greși și teama de a nu-i răni pe ceilalți s-au evaporat în norii zilei de ieri, spulberați de razele din ce în ce mai calde ale soarelui.

Îmi ridic privirea spre peisajul care a fost conceput, parcă, special pentru această zi aparte. Ceva din natura lui perfectă, care știu că se va continua și după întinderile verzi, nesfârșite, și după vârfurile înzăpezite ale munților din zare, îmi alină dorința de a mă ridica și de a o lua la pas unde văd cu ochii. Această dorință va trebui să aștepte. Ziua de azi are un scop bine definit, și nimic din lume nu m-ar putea face să mă ridic de la această masă.

Concentrându-mă la cadrul îndepărtat, scap din vedere prim-planul, acolo unde o siluetă se conturează din ce în ce mai clar. Deodată, vocile din jurul meu se opresc. De-abia atunci îl remarc pe cel care se află, acum, la câțiva pași de mine. Cel căruia i-am scris zeci de scrisori, depozitate atent în noptiera de lângă pat. Cel care mi-a dat cea mai bună direcție în acele ultime zile. Cel cu care mă imaginam îngrijindu-ne de cei mai slabi, de orfani, până am ajuns eu unul dintre ei. Cel la care m-am gândit, mai apoi, ori de câte ori aveam o nouă realizare. Cel despre care mă întrebam, deseori, cât de mândru ar fi de ceea ce am devenit.

Apăsarea acestui moment este prea mare, iar o multitudine de emoții, pe care acum le simt în deplinătatea lor, încep să umple o inimă, până mai devreme, incompletă. Închid ochii, din care acum se revărsă râuri de lacrimi, iar următorul lucru pe care îl simt este o îmbrățișare caldă.

Sincer să fiu, până astăzi am visat de mii de ori la acest moment. Pentru a putea să mă transpun chiar și mai bine în el, l-am schițat în diferite poezii. Astăzi, însă, cuvintele aruncate pe hârtie nu mai sunt necesare. Nu e nevoie ca ele să decoreze un tablou pe care, înainte, doar îl conturam în linii mari. Căci acest cadru este acum perfect prin definiție, nu doar un vis.

Astăzi e prima zi în Paradis.